

Vakitsiz Gelmez Ölüm

– Mecit Aktürk · 18 Şubat 2013

Saat gece yarısını hayli geçmişti. Kaç kere kendi kendime söz verdiğim halde, yine erken yatmayı başaramamıştım. Yatağa girdiğimde rüyalar âlemine kapı çoktan açık bekler gibiydi. Hemen uyumuşum...

Uygunun demini aldığı bir zaman diliminde, iç çekerek uyandığımda, gözlerimde yaş, yastığımda ıslaklık henüz tazeydi. Dudaklarım hâlâ aklımda kalan bir bentin son iki dizesini mırıldanır haldeydim. Ağzımdan dökülenler hafızama kazınmış gibiydi;

"Çadır kurduğumuz yer, son nefesin kıyısı
Hiç kimseyi bekletmez; gecikmek bilmez ölüm."

Gerçi buna benzer bir iki rüyâ daha görmüştüm. Lâkin, uyandığımda hiç bir şey hatırlayamamıştım. Oysa bu rüyâ farklıydı. içimde gördüklerimin etkisiyle tarif edemediğim bir hüznün, ürperti ve heyecan vardı.

Odamızın penceresi cadde tarafına bakıyor, her gece Almanya'nın en büyük şirketlerinden Siemens Fabrikasına ait koca binanın görkemli saat kulesinden yeşil renkteki ışık tül perdeden içeriye süzülüyordu. Evde herkes derin uykudayken bana yine yol görünmüştü!

Kimseyi uyandırmamak için, böyle durumlarda başucumdaki lambaya hiç dokunmadan, sessizce ve ayak parmaklarımın üzerine basarak çalışma odama giderdim. Yine öyle yaptım. Tüm gayretlerime rağmen bu kez başaramamış, hanıma yakalanmıştım;

"Ne oldu, yine ilhamın mı geldi?"

derken, sesinin tonundan "sabahı bekleyemedin mi yahu?" diye düşündüğünü hisseder gibiydim. Oysa, yazdığım şiirleri ilk okuyan, çok beğenen, çok da anlayışlı biriydi. Önemli bir sınava hazırlanıyor olmasa, ne serzenişte bulunur, ne de uyanması beni bu kadar üzerdi. Evin günlük işleri ve annesinin bakımı yetmezmiş gibi, bir de Alternatif Tıp ve Akupunktur bölümünü bitirmeyi kafasına koymuştu. Her gün geç vakitlere kadar ders çalışıyordu.

Sanki uyanmamış gibi, ben hâlâ ayak parmaklarımın üzerinde kapıya doğru yönelirken, bir yandan da işaret parmağımı dudaklarıma götürerek "sessiz ol" işareti yapıyordum. Nihayet kendimi odadan dışarıya atmış, kalemimle başbaşa kalmıştım...

İyi de şimdi ne yazacaktım? Rüyâ tüm canlılığıyla hafızamda olsa da, aklımda kalanlar sadece dört dizeden ibaretti;

"Daha doğarken belli nefeslerin sayısı
Endişe etme gülüm; vakitsiz gelmez ölüm.
Çadır kurduğumuz yer, son nefesin kıyısı
Hiç kimseyi bekletmez; gecikmek bilmez ölüm."

Olağanüstü bir kalabalığın önünde ve alkışlar arasında kürsüye gelmiş, yüksek sesle şiir okuyordum. Heyecandan sesim titriyor, kulaklarım uğulduyordu. Bu arada, bastığım zemin sarsılmaya başlamış, ben hiç kimseye belli etmeden şiiri bitirmeye çalışıyordum. O heyecanla uyandığımda içimdeki ürperti henüz geçmiş değildi.

Kalemi elime aldığımda öncelikle hatırladığım dört dizeyi yazdım.

Artık istesem de uyuyamazdım. Bu şiiri bir şekilde tamamlamalıydım.

Gecenin tüm sessizliğini dışarıda yağın yağmurun arada bir cama vuran damlaları bozuyordu. Aceleyle kendime bir kahve yaparak dizelerin altını ve üstünü doldurmaya çalıştım. Aradan iki saate yakın süre geçtiğinde şiir bitmiş, amacıma ulaşmıştım.

Daha doğarken belli nefeslerin sayısı
Endişe etme gülüm; vakitsiz gelmez ölüm.
Çadır kurduğumuz yer, son nefesin kıyısı
Hiç kimseyi bekletmez; gecikmek bilmez ölüm.
Şeb-î Ârus, vuslattır, güzel ruh için ecel
İsme özel davettir; "Kulum, artık bana gel!"
Kimine ılgıt ılgıt, huzur veren hoş bir yel
Kimisine kaş çatar; yüzüne gülmez ölüm.
"Durun" emri geldimi kalbe ve her ekleme
Mümkün değildir artık vadeye an ekleme
Azrail emir kulu; hiç teselli bekleme
Sel olsa dökülenler, yaşını silmez ölüm.
Bazen saça ak düşer, ele baston verilir
Akıbet "ibret" olur, mezarlara serilir

Kimine mâlum olur, rüyada da görölür
Gaflet perdesi varsa, kolay sezilmez ölüm.
Tenden içe can için, kafesinden uçuştur
Dünya denen bu handan, ukbâya bir geçiştir
Mü'min olanlar için, ecel, şerbet içiştir
Kalp gözü kör olana, sırdır, çözümez ölüm.

Az daha oyalanıp, sabah namazını da edâ ettikten sonra iyi bir uykuyu haketmişim.

Yatmak için yeniden odama girecekken, vazgeçip, misafir odasındaki kanepeye uzandım. Uyandığımda vakit öğleye geliyordu. Kafaltıyı yapar yapmaz ilk işim, şiiri üyesi olduğum sitelere kaydetmek oldu. Olağanüstülükte burada başlıyordu zaten. Bir rüyâ ile başlayan şiir, yirmidört saat içinde her sitede güne düşmüştü. Bir değil, iki değil, tam dört sitede ve aynı süre içinde! Hayli şaşırmışım. En beğendiğim şiirim bile bu kadar teveccüh görmemişti.

O gün bu gündür, her gün daha erken yatmaya özen göstersem de ilham ile rüyalarımda karşılaşmak mümkün olmadı, bir daha yanıma uğramadı...